

[A. Johansen.]

nes Ønske indført en Bestemmelse om, at naar et arbejdsløst Medlem havde haft 4 Dages Arbejde i en Uge — uden nærmere Angivelse af, hvorledes denne Uge skulde se ud —, kunde han ingen Understøttelse faa. Men det vilde være en blodig Uretfærdighed at opretholde denne Bestemmelse, hvorefter en arbejdsløs, der maaske havde gaaet arbejdsløs i mange Maaneder, og som i en tilfældig Uge fik 4 Arbejdsdage, skulde miste Understøttelsen, naar man samtidig vilde opretholde den almindelige Ordning, at en Mand, der havde staaet i Arbejde maaske i Aarevis, men blev arbejdsløs paa et eller andet Tidspunkt i Ugen, saa at man inden for denne beregnede Uge fik 4 Arbejdsdage, alligevel kunde faa Understøttelse. Derfor er Bestemmelsen, saa vidt jeg ved, ogsaa praktiseret saadan, at Tilfældene behandlede ensartet. Man har altsaa gjort Angreb paa det gamle hævdvundne System, at Loven fastsatte en Ventetid paa 6 Dage, og naar Medlemmet havde haft den Ventetid, skulde han ikke vente længere. Den af Mindretallet foreslaaede Bestemmelse har ingen Berettigelse; den har maaske været anvendelig i visse Kasser, men for disse Kasser gives der den Udvej, hvis Forholdene taler derfor, at de kan lade Understøttelsen bortfalde, selv om den paagældende kun har haft 3 Dages Arbejde. Bestemmelsen passer imidlertid ikke ind i almindelige Arbejdsforhold, og Flertallet maa derfor fraraade det af Mindretallet stillede Ændringsforslag og anbefale at følge Ministerens Ændring, hvorefter den paagældende Bestemmelse ikke længere skal findes i Loven.

Mindretallets Ændringsforslag vedrørende Lovens § 17 gaar for det første ud paa at give en fast Ramme for, hvad der skal ske under Strejke og Lockout for Arbejdsløshedskassernes Vedkommende i Retning af, at Understøttelsen undrages flere eller færre af deres Medlemmer. Mindretallet er imod den foreslaaede Bestemmelse, men Flertallet har ikke kunnet følge de Betragtninger, der er gjort gældende af Mindretallet.

Det samme gælder med Hensyn til det Ændringsforslag, der vedrører Lovens § 17, Stk. 2, og nærmest angaar de Arbejdsvægringer, som enkelte Medlemmer gennemfører, fordi de ikke finder Lønforholdene acceptable. Det har i Loven gennem længere Tid været fastsat, at et Medlem kunde vægre sig ved at tage Arbejde, hvis de Vilkaar, der blev budt ham, ikke var overenskomstmæssige. Man har ikke fra nogen Side villet gaa til at

sige, at selv om Arbejdere og Arbejdsgivere opretter en Overenskomst, skal et Medlem af Arbejdsløshedskassen alligevel kunne tvinges til at tage Arbejde til en lavere Pris. Saa langt har man ikke ønsket at gaa, og derfor har man hidtil fastholdt den Hovedregel, at i hvert Fald de overenskomstmæssigt sikrede Betalingsvilkaar burde ydes, og at Medlemmer af Arbejdsløshedskasser havde Ret til uden Fortabelse af Understøttelse at vægre sig ved at modtage et Arbejde, naar disse Vilkaar ikke blev overholdt. Sideordnet dermed har man været inde paa, at hvor der ikke fandtes Overenskomst, maatte Medlemmet i alt Fald have Ret til at kræve den Betaling, som ydes paa det paagældende Sted. Den Ændring, der er foreslaaet af Mindretallet, og hvorefter Lovens Bestemmelse angaaende overenskomstmæssig Betaling skal udelades, vil efter vor Mening føre til, at man kan sætte Løntrykkeriet i System ved at nægte de arbejdsløse Understøttelse i Tilfælde af, at de ikke vil tage et Stykke Arbejde, som ikke betales overenskomstmæssigt. Ja, Ændringen gaar videre endnu, idet den giver Kommunerne Adgang til at byde en endnu lavere Betaling, nemlig $\frac{4}{5}$ af, hvad der almindeligvis gives, hvis det drejer sig om et offentligt Arbejde med Statstilskud. Naar man kender de Lønninger, der adskillige Steder og navnlig ude paa Landet bydes Folk, aabner der sig et vidt Perspektiv for, hvor lidt en arbejdsløs maa nøjes med, hvis han vil være sikker paa at kunne oppebære nogen Understøttelse. Jeg tror heldigvis, at der kun i de færreste af Landets Kommuner er nogen Strid om Forholdene — det gælder ogsaa Sognekommunerne; men der findes nu engang Steder, hvor Talen om Løn er en Vederstyggelighed, og hvor man holder Betalingsvilkaarene saa langt under, hvad der maa anses for et Eksistensminimum, at Forsøg paa yderligere at slaa fast i Loven, at saaledes skal det være, efter Flertallets Mening absolut er forkastelige.

Mindretallets Ændringsforslag Nr. 19 gaar imod det Forslag, der er stillet af Ministeren, og som tilsigter at forøge Dageantallet for Ydelsen af Fortsættelseshjælp til samme Dageantal, som gælder for den ordinære Hjælp. Mindretallet foreslaar i Modsætning hertil, at et Medlem af en Arbejdsløshedskasse skal have Ret til, naar han har opbrugt al ordinær Understøttelse og al fortsat Hjælp, at faa Understøttelse i et yderligere Antal Dage af Arbejdsløshedskassen, altsaa af Hovedforsikringen, imod